

– mondaná, ha felvenné a telefonját, amikor az enyémen rákattintok a nevére, és rövid keresés után elindul a hívás, de nem és nem, nem nyomja meg készülékén a beszélgetést engedélyező zöld gombot, pedig máskor egy kicsengés után már hallom a hangját, csókolom a kezedet, jön lezser udvariassággal az éteren át ez az ómódi köszönés, amelyből azonban kitetszik a kíváncsiság is, vajon mit akarhatok, milyen fotó kellene hirtelen, milyen különös nézőpontot találtam ki már megint, hogy szinte hallom agyában a kis fogaskerekek kattogását, miközben figyel rám, mint mindig gyerekkorunk óta, amikor még ugyanabban a városrészben laktunk, ő Baranyásnál a töltés alatt, én két utcával errébb, az ótemplom mellett, ugyanabba a középiskolába jártunk, nem egy osztályba, de mégis gyakran találkoztam, főleg lógás közben, amíg a többiek bent görnyedtek másodfokú egyenletek megoldásával küszködve, vagy Fagyjev Ifjú gárdáját elemézve a gázolajszagú tantermekben, én legálisan, hónom alatt papírtekerccsel, valami aktuális dekoráció ügyében lótvá-futva (mert nem volt rajztanár, akire rálőcsölhették volna, épp akkor zárták ki a múzsákat az alma materből, amikor először beléptem oda), ő meg csak úgy szimplán kísértélva a tanár háta mögött, ki a kaszárnyaszerű hatalmas épület kopár udvarába állingálni csapkodó esőben, vagy kavargó hóesésben, ahol semmi látnivaló nem volt az égbolton és a Vöröscsillag Filmszínház salétromos tűzfalán kívül, s ha kérdeztem, hogy mi az ördögöt csinálsz itt, mindig ugyanazt válaszolta, semmit, de tíz perccel vagy egy órával később is ott állt közömbös arccal, csak a szeme sarkában árulkodott egy apró hunyorítás, sőt, évtizedek múlva is így ácsorgott a különféle ünnepeken, szoboravatáson, kiállítás megnyitón és az aktuális nagyember látogatásakor, lett legyen az a lát-ják szó kiejtésével birkózó főtitkár vagy a jovialis mosolyú író-elnök és az őt tárt karokkal fogadó régi-új igazgató, csak akkor már fényképezőgép lógott a vállán, amit – kényelmesen kihúzva kezét a zsebéből – néha felemelt, és szinte bele se nézve a keresőjébe, el-elsütött, mint a westernfilmek kifejezéstelen arcú hősei a coltot, és másnap ott voltak a fotók az újságban a nagy emberek kis és a kisemberek nagy pillanatairól, amik csak neki tűntek fel egyedül, vakok közt a látónak, mint a két öreg apáca félretaposott cipőben a vernisszázson egy kontrapoztba feszülő, diadalmas márványakt előtt, vagy az angol királynő Bugacon, a lelátó árnyékában, fején kalappal, kezében retiküllel, háta mögött Fülöp herceggel, és a távolban, a napsütésben irizáló porfelhőben elmosódó, száguldó fogatokkal, mert, mint mondta, fotóriporternek – nem művésznek – született a Maros-parti kisvárosban egy snájdig katonatisztból lett könyvelő és a Holz pék karcsú, barna lányának fiaként, akik olyan elegánsan suhantak át egymást karolva a lódenkabátos ötvenes éveken, mintha nem is abban a világban éltek volna, és bár fogalmam sincs, hogyan, de megőrizték kívülállásukat, akár a fiuk, aki gimnáziumi éveinek jó részét haszontalan tanulmányok helyett hasznos meditálással töltötte a huzatos iskolaudvaron, csak szünetekben vegyült el abban a népes társaságban, ahol kézzől-kézre járt az Ezeregyéjszaka teljes kiadásának aznapi oldala – a pufók, Milne Malackájára hasonlító P. Tibi hozta laponként otthonról –, így aztán fényképésztanonc lett, mert nem volt elég a származását beárnyékoló háromcsillagos paroli, az érettségim sem jeleskedett, mesterséget kellett hát választania, ami viszonylag könnyen ment, lévén a fényképezés az egyetlen dolog – az iskolaudvar fölé kifeszülő felhősátoron, az Ezeregyéjszakan és a mozi falán kívül –, ami érdekelt, beült hát a Dávid Fényképészeti Műterem hátsó szobájába negatívokat retusálni, ahol is végleg sikerült megutálnia a fotografálás utómunkálatait, mert nem a piszmogást, hanem a vadászatot szerette, az egyszeri, a megismételhetetlen, a múltó pillanat csapdába ejtését, az egyetlen lehetőséget az örökkévalóság megközelítésére, amire vágyott, és amit, utolérhetetlen galantériával bukva földre, el is ért, ezért hiába hívom a nulla-hat-hús-kilencvenhét-nyolcvankettő-kettőnegyvenötös számot, amit már négy éve törölni kellett volna a névjegyzékemből, mert ha el is jut hozzá a csengetés, a csókolom a kezedet nem hallik ide hozzám.